

Ακολουθώντας τον δρόμο προς την Τίρυνθα, ο Ηρακλής, η Δηιάνειρα και ο γιος τους, Ύλλος, βρέθηκαν στην χώρα των Δρυόπων, στους πρόποδες της Οίτης, στην κοιλάδα του Σπερχειού ποταμού. Το όνομά τους σήμαινε «αυτοί που ζουν στα δάση», οι δασόβιοι. Η οικογένεια δίψασε και πείνασε. Ο Ηρακλής άρχισε να χτυπά με το ρόπαλό του τα βράχια της πλαγιάς του βουνού. Ξεπήδησε ζεστό νερό. Οι ντόπιοι βάφτισαν το μέρος «Λουτρά του Ηρακλή». Τα γνώριζε και ο Ηρόδοτος στον καιρό του (τον 5^ο π.Χ. αιώνα). Νερό εξασφάλισαν. Τους έλειπε η τροφή. Είδαν κάποιον να οργώνει ένα χωράφι, έχοντας ζεμένα δυο βόδια. Ο Ηρακλής του ζήτησε φαγητό για τον μικρό Ύλλο. Ο όπως τον νόμισαν χωρικός αρνήθηκε και θέλησε να διώξει τον ημίθεο με σκaiότητα. Θύμωσε αυτός, έλυσε από το αλέτρι το ένα βόδι, το σκότωσε (το θυσίασε, λένε κάποιοι) και κάθισε με τους δικούς του να το φάνε.

Ιδιοκτήτης των δυο βοδιών όμως ήταν ο Θειοδάμας, ο βασιλιάς των Δρυόπων. Κατά μια εκδοχή, αυτό το ήξερε ο Ηρακλής κι επίτηδες του πήρε το βόδι για να επέλθει η σύγκρουση. Ο βασιλιάς έφυγε στην πόλη του, μάζεψε στρατό και επανήλθε. Στη μάχη που ακολούθησε, η Δηιάνειρα πολέμησε γενναία στο πλευρό του άνδρα της, πληγώθηκε στο στήθος αλλά έζησε. Οι Δρύοπες νικήθηκαν. Ο Θειοδάμας σκοτώθηκε. Ο Ηρακλής πήρε μαζί του τον ανήλικο γιο του βασιλιά, τον Ύλα. Για να τον φροντίζει, είπαν κάποιοι. Επειδή ήταν πολύ όμορφος, αντείπαν άλλοι.

Την ίδια εποχή τοποθετείται και η εκστρατεία του Ηρακλή εναντίον του Αμύντορα με έπαθλο την Αστυδάμεια. Αυτή και όχι η Αστυόχη, ήταν που έκανε στον Ηρακλή τον Τληπόλεμο, λένε κάποιοι, αν και άλλοι επιμένουν πως του έκανε τον Κτήσιππο. Κατά τον Απολλόδωρο (II 155), η μάχη με τον Αμύντορα δόθηκε, όταν ο τελευταίος προσπάθησε να εμποδίσει τον Ηρακλή να διαβεί την χώρα του. Η σύγκρουση έγινε αμέσως μετά τη μονομαχία του ημίθεου με τον Κύκνο. Μόνο που η πάλη με τον Κύκνο τοποθετήθηκε πολύ αργότερα και όχι όταν ο Ηρακλής αναζητούσε τον κήπο με τα χρυσά μήλα. Η μονομαχία εκείνη, κατά τον Απολλόδωρο, διακόπηκε με επέμβαση του Δία.

Οι Δωριείς και οι Δρύοπες

Μια και βρίσκονταν στην περιοχή, ο Ηρακλής με την Δηιάνειρα και τον Ύλλο επισκέφτηκαν τον Κήυκα, βασιλιά της Τραχινίας, πεθερό του πια μακαρίτη Κύκνου και καλό φίλο του. Τους υποδέχτηκε θερμά και τους φιλοξένησε για καιρό. Κατά τον Απολλόδωρο αυτά. Κατ' άλλους, ο Ηρακλής συνέχισε ως την Τίρυνθα, όπου βρισκόταν το σπίτι των προγόνων του. Όπου κι αν κατέληξε, βρέθηκε πάλι στα πεδία των μαχών, αυτή τη φορά στο πλευρό του Αιγίμιου.

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, ως βασιλιάς των Δωριέων, ο Αιγίμιος κάλεσε τον Ηρακλή να τον βοηθήσει εναντίον των Λαπίθων που εισέβαλλαν στα εδάφη του, με αμοιβή το ένα τρίτο του βασιλείου. Ο ήρωας έσπευσε, νίκησε αλλά αρνήθηκε να παραλάβει την χώρα. Ζήτησε από τον Αιγίμιο να την δώσει στους απογόνους του, όταν αυτοί θα του την ζητούσαν. Την ζήτησε αργότερα ο Ύλλος που υιοθετήθηκε από τον Αιγίμιο και γι' αυτό οι Δωριείς χωρίζονταν σε τρεις φυλές: Τους Δυμάνες και τους Πάμφυλους από τους δυο γιους του Αιγίμιου (Δύμα και Πάμφυλο) και τους Υλλείς από τον γιο του Ηρακλή. Έτσι, μετά τους Κένταυρους, ο Ηρακλής εξολόθρευσε και τους Λαπίθες. Μόνο που πολλοί από αυτούς σώθηκαν και σκορπίστηκαν ανά τον Ελλαδικό χώρο, ενώ από τους Κένταυρους δεν επέζησε κανένας.

Επιστρέφοντας, ο Ηρακλής πέρασε από την χώρα των Δρυόπων που είχαν συμμαχήσει με τους Λαπίθες. Βασιλιάς τους ήταν ο Λαογόρας (στην υπόθεση των Τραχινιών του Σοφοκλή, το όνομα έχει αποκατασταθεί ως Λαγόρας, αν και άλλοι τον ήθελαν με το προελληνικό όνομα Αλλογόρας). Ο Ηρακλής πήρε είδηση ότι αυτός και οι άνθρωποί του τρωγόπιναν σε ιερό του Απόλλωνα δείχνοντας έτσι την ασέβειά τους. Για μια ακόμα φορά, ο ημίθεος θέλησε να τιμωρήσει τους υβριστές του θεού.

Στον πόλεμο που ξεκίνησε, συμμάχους είχε τους Μηλιείς που ζούσαν στην Μαλιίδα χώρα, περί τον Μαλιακό κόλπο (στη σημερινή Στυλίδα). Οι Δρύοπες νικήθηκαν, ο Λαογόρας και τα παιδιά του σκοτώθηκαν, όσοι επέζησαν, έγιναν υποτελείς των Μηλιέων. Του φίλου του, Κήυκα, υποστηρίζουν κάποιοι. Κατ' άλλους, ο Ηρακλής τους χάρισε στον Απόλλωνα. Το μαντείο των Δελφών του ζήτησε να τους μετοικήσει στην Πελοπόννησο. Τους εγκατέστησε στην Ερμιονίδα όπου έκτισαν την πόλη Ασίνη, κοντά στο σημερινό Τολό. Στα 740 π.Χ., οι Δωριείς του Άργους την κυρίευσαν, την ξεθεμελίωσαν κι έδωξαν από εκεί τους κατοίκους της. Βρήκαν καταφύγιο στη Μεσσηνία όπου έκτισαν νέα Ασίνη (εκεί όπου σήμερα υπάρχει η Κορώνη). Άλλοι, όμως, βρέθηκαν εξαρχής στη Μεσσηνία, όπου ο βασιλιάς Περιήρης τους παραχώρησε ένα κομμάτι γης προς τη μεριά της Αρκαδίας, που ο αρχηγός τους, Μελανέας, το είπε Οιχαλία, όπως λεγόταν και η γυναίκα του.

Στην Ασίνη άλλωστε, διηγούνταν αργότερα ότι δεν μετακινήθηκαν με εντολή του μαντείου των Δελφών αλλά με δική τους πρωτοβουλία: Όταν κατάλαβαν ότι έχαναν τη μάχη, τραβήχτηκαν στον Παρνασσό κι από εκεί διασκορπίστηκαν. Άλλοι κατέφυγαν στην Κύπρο, άλλοι στη Μεσσηνία, οι πολλοί στον Ευρυσθέα που τον ήξεραν για εχθρό του Ηρακλή. Αυτός είναι που τους παραχώρησε την Ασίνη.

(τελευταία επεξεργασία, 14 Σεπτεμβρίου 2021)